

Motion till riksdagen

1988/89:Sk608

av Britta Bjelle (fp)

Tulltillägget

Den 1 april 1986 infördes en administrativ sanktionsavgift inom tullverkets verksamhetsområde, kallad tulltilllägg. Sanktionsavgiften skall debiteras bl.a. vid felaktigt angivna införelavgifter i tulldeklarationerna. Då avgiften är 20 % av det ej redovisade beloppet kan debiteringen bli betydande. Näringslivet opponerade sig därför kraftigt mot sanktionsavgiften, då straffet inte står i rimlig proportion till förseelsen. Tulltilllägg debiteras även i de fall kompletta importhandlingar, exempelvis leverantörsfakturor, avlämnas till tullverket tillsammans med tulldeklarationen som klart visar vilka belopp som är tullpliktiga, fast själva tulldeklarationen kan ha varit felaktigt ifyllt. Sanktionsavgiften påförs även om det ej deklarerade beloppet endast är mervärdesskatt, som ju senare ändå kommer till statskassan, även om det sker med viss försening. Att den mänskliga faktorn finns med i arbetet med de över 2,5 miljoner tulldeklarationer som årligen lämnas till tullverket bör rimligen kunna godtas av myndigheten, då inte handlingar undanhålls tullmyndigheten.

Tulltillägget medför även ett betydande merarbete för både företag, tullmyndighet och juridiska instanser, då ett stort antal ärenden med debiterade tulltilllägg har överklagats till tullmyndighet och Kammarrätt.

Näringslivet har reagerat kraftigt mot att sanktionen uttagits på etablerade importföretag, där personal yrkesmässigt utfärdar tulldeklarationer. Tullmyndighetens agerande stämmer här inte överens med uttalande som gjorts i skatteutskottet (SkU 1986/86:8, sid 13) "att den som vinnlagt sig om att fullgöra deklarationsskyldigheten på ett tillfredsställande sätt, regelmässigt inte skall behöva bli utsatt för någon form av bestraffning. Felaktigheten torde då i allmänhet kunna bedömas som ursäktlig".

Skatteutskottet har även under hösten 1987 (SkU 1987/88:3 sid 40) erinrat om sitt tidigare uttalande om att sanktionen inte bör rikta sig mot de många yrkesutövare som vinnlägger sig om att lämna korrekta deklarationer.

Kammarrätten har nu avgjort ett antal ärenden och har i fall, då tulltilllägg ej kunnat efterges, bl.a. hänvisat till uttalande i skatteutskottet (SkU 1986/86:8, sid 13) i sin motivering till att tulltilllägg skall debiteras.

Bestämmelserna om tulltilllägg är tydligen så komplicerade att tolka, att förvirringen har spritt sig från tullverkets tjänstemän till förvaltningsdomstolen.

Klagomålen från näringslivet mot tulltillägget har, förutom tolkningen av författningen, främst gällt den försämrade psykiska arbetsmiljön, rättsosä-

kerheten vid tillämpningen av bestämmelsen och att debiteringen även skall utgå på för lågt redovisad mervärdeskatt.

Alla tidigare skarpa invändningar mot tulltillägget kvarstår oförändrade från näringslivets sida.

Att korrekt behärska gällande bestämmelser på tullområdet är tillräckligt komplicerat utan ytterligare bördor av en sanktionsavgift.

Den 1 januari 1989 upphör övergångsbestämmelserna för införandet av det nya tulldokumentet, Enhetsdokumentet, vid tulldeklaration i hemtagningssystemet. Alla importföretag måste nu använda det nya dokumentet. Detta innebär en påfrestning för såväl näringsliv som tullmyndighet.

Därför måste ursäktligheter på grund av den mänskliga faktorn erkännas utan avgiftsdebitering, så tullverket kan använda sina knappa resurser till att underlätta att klara dessa nyheter, inte till administrativt merarbete med sanktionsavgifter.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om upphävande av bestämmelserna om tulltillägg,
2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna att – om det första yrkandet ej bifalls – tulltillägg ej skall påföras då det är fråga om mervärdeskatt.

Stockholm den 12 januari 1989

Britta Bjelle (fp)

Mot. 1988/89
Sk608